

Ille tui statio cætus, Lobechius ille
 Occidit, exequias ferre parato, piæ.
 Dilectum summo caput, acceptumq; Iehovæ,
 Quem mentis coluit religione piæ,
 Et musis charum; clarij non infima Phœbi
 Gloria, Varniadæ pulchra corona Rosæ.
 Heu nimium immites post tot fera funera Parcæ,
 Cur doluit terris hoc superesse decus?
 Quid properata canam doctorum fata virorum:
 Quid referam cineres sancte Chytræ tuos?
 Et Camerariadæ quid te decus optime gentis
 Henrice ab legum qui modo cultor eras?
 Et te Lusovi: teq; ô dulcissima Phœbi
 Portio, Thespiadum Braschi decusq; chori.
 Te quoq; te Sturcl, summæ haud virtutis egentem,
 Pectus cui pallas, cætera mellis erant,
 Atq; alij, tacitis Varnus quos abditus antris
 Luget adhuc: luctus non modus ullus erit?
 Ira videbatur summi placata Tonantis,
 Quæ tot præclaros mersit acerba viros:
 Et pulchrè aéreas surgens in luminis auras
 Lobechius Rosæ lucida stella Rosæ.
 Lobechius rebus spes & solamen in arctis,
 Lobechius Christi præco decusq; gregis,
 Fundebat radios, totum illuxitq; Rosetum,
 Et multum hic fulgor lucis ubiq; dabat:
 Iam jam sublimes referebat clarus honores,
 Summam facturum spem patriæ atq; Rosæ.
 Et luctu hoc tanto posito, gaudebat uterq;
 Lobechiumq; ducem vult patria atq; Rosa.
 Gaudia principium nostri sunt sæpe doloris,
 Dumq; mali finem credimus, exoritur;
 Occidit heu subito tenuesq; recessit in auras
 Lux, spes & Rosæ tanta corona Rosæ,
 Et patriæ decus: (Ah pereunt mortalia cuncta:
 O quantum est uni fidere posse Deo)

Heu